

La calculada ambigüitat d'Adolfo Suárez

Adolfo Suárez continua concentrant en la seua persona la majoria de les mirades polítiques, sobretot en una situació en què l'oposició fa aigües a causa de les querelles internes i el govern sembla que passa per hores baixes. Encara que les expectatives de vot del CDS no han augmentat els darrers mesos, Adolfo Suárez segueix apareixent, per a molts, com el millor venjador de la dreta contra el socialista Felipe González. El problema és que el líder del Centro Democrático y Social manté les expectatives a base de silencis, de no pronunciar-se sobre els temes candents i de reduir les seues aparicions polítiques a teatrals i ben estudiades actuacions.

Adolfo Suárez és un professional de la política en el més ampli sentit de la paraula. Nascut al llit ideològic de Falange, ben aviat va comprendre que era necessari adaptar-se i no fer professió de cap fe tancada i excloent. Es va fer simpatitzant de l'Opus Dei quan va ser necessari i es convertí en demòcrata quan això representava el passaport al poder. Altrament, sense aquesta capacitat d'adaptació mancada d'escrúpols polítics, no hauria pogut dirigir ni encarrilar la transició espanyola, aprofitant cada fet concret per al seu benefici. Encara que, al final, el seu excés de fatxenderia esdevingué el seu desastre polític.

Fou tal el desastre de la Unión de Centro Democrático, quan Suárez s'adonà que havia tornat a canviar l'època, que era necessari deixar totalment enrere les fórmules polítiques clàssiques, entre altres coses perquè a la dreta ja no el volien i a l'esquerra no se'l podia voler, i oferir alguna cosa nova. A partir d'ací va nàixer el CDS, un partit on la ideologia és el que menys importa, on tan sols compta l'admiració per un líder i el nas d'aquest per tal d'aprofitar la crisi dels altres i dir a alguns sectors el que aquests volen escoltar.

Ací està ara la gran contradicció d'Adolfo Suárez. D'una banda, la dreta clàssica està sotmesa a un desconcert tan gran que els grans poders econòmics comencen a considerar que Adolfo Suárez pot ser l'únic capaç de derrotar els socialistes.

De l'altra, el duc de Suárez, que ha fet tants esforços per presentar-se da-

Mentre el Partit Socialista no passa pel seu millor moment, i en la dreta aliancista reina la confusió, Adolfo Suárez continua centrant les expectatives d'una part de la classe política com la desitjada peça de recanvi.

J. Hernández

Adolfo Suárez, un valor en alça, amb l'obstacle de l'exèrcit.

vant l'opinió pública com distint de la dreta, en alguns temes, i fins i tot més a l'esquerra del PSOE, alhora que no ha aconseguit guanyar molts vots a l'esquerra, sí que ha aconseguit guanyar-se l'antipatia d'alguns sectors de la dreta.

La prova de foc per a l'ex-president del govern vindrà de la mà, precisament, del seu creixement polític. Com més siga obligat a governar, o a participar d'alguna manera en tasques de govern, el CDS es veurà més i més obligat a pronunciar-se sobre temes candents i a decantar-se entre situar-se al costat dels conservadors o dels reformadors en temes clau. El silenci ja no

serà possible per molt de temps per a Adolfo Suárez.

No obstant, l'experiència no li ha anat gens malament a l'ex-president del govern. Mentrestant, a partir d'hàbils negociacions, ha pogut trencar el setge financer a què estava sotmès. El seu distanciament de les grans qüestions ha impedit l'aparició de friccions al si del partit. El duc sap que la crisi d'Alianza Popular potencia el seu paper d'alternativa a Felipe González i, igual que ha convençut els banquers, pot fer-ho amb altres poders que li són hostils.

On Adolfo Suárez no ha aconseguit millorar la imatge és entre els militars. Ressentiments procedents de la transició, l'absència d'una política militar decidida, la seua postura en temes de política internacional, pròxima a criteris tercermundistes, els seus suggeriments

antinord-americans, sobretot per posar en contradicció els socialistes, han eixamplat la bretxa entre Suárez i l'estament militar. És, probablement, el major obstacle de l'ex-president del govern, però si tenim en compte la pèrdua d'influència per part de les Forces Armades, no el fan un obstacle insalvable.

En qualsevol cas, és evident que Adolfo Suárez representa un valor en alça, sobretot des de la perspectiva d'una dreta en crisi permanent i on els mateixos vicis que devoraren la UCD estan a punt de significar l'acta de defunció política per a Alianza Popular. □